

Čís. 316.

Zločin zprznění dle § 128 tr. zák. Lhostejno, zda napadená osoba uvedena byla do stavu bezbrannosti pachatelem, či osobou třetí. Ukojením chtíčů jest již podráždění nebo stupňování smyslnosti.

Veřejné pohoršení ve smyslu § 516 tr. zák. není o sobě opodstatněno veřejností místa činu.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1920, Kr I 409/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním přelíčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského co výmínečného soudu v Chebu ze dne 12. dubna 1920, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem dle § 93 tr. z. a uznal obžalovaného vinným zločinem § 128 tr. zák.

Důvody:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 10 § 281 tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost státního zastupitelství právem, že ve zjištěném jednání obžalovaného dlužno spatřovati zločin zprznění dle § 128 tr. zák. Rozsudek běže za prokázáno, že obžalovaný, upustiv na okamžik od svých útoků, směřujících k vynucení nemanželské soulože na Hermině O-vé, tuto znovu jednou rukou tak obejmul, že se nemohla hnouti, že jí bluzu rozevřel, prsy obnažil a ohmatával, také pod sukně na pohlavní úd sáhl a proti jejímu neobnaženému stehnu pohyby činil »jako pes«. V tomto skutkovém ději docházejí výrazu veškery podstatné znaky zločinu dle § 128 tr. zák. Zjištěním, že obžalovaný napadenou tak pevně držel, že se nemohla hnouti, je dán zákonný předpoklad její bezbrannosti. Že tento stav přivodil u ní obžalovaný sám, není na závalu použití § 128 tr. zák. Není důvodu, proč by mírněji mělo býti nakládáno s tím, kdož stav bezbrannosti neb bezvědomí, požadovaný ke skutkové povaze zločinu dle § 128 tr. zák., teprve úmyslně vyvolá a tudíž s větší rozvahou a zlomyslností jedná, nežli ten, kdo stav takový již najde a zneužije ho k svým pohlavním chtíčům. Na rozdíl od § 127 tr. zák. schází v § 128 tr. zák. dodatek, že se žena musí nacházeti ve zmíněném stavu »bez přičinění« pachatelova. Na snadě je dále, že v obnažení prsou napadené, v ohmatávání jich, jakož i pohlavního údu jejího spočívá pohlavní zneužití, pod nímž ve smyslu zákona rozuměti dlužno každé bezprávné použití těla osoby druhého pohlaví k předsevzetí úkonů pudu pohlavního. Že obžalovanému šlo o ukojení jeho chtíce, vychází jasně na jevo z celého jeho počínání, zejména ze zjištěných výroků jeho »udělejme si to jednou«, »aby si napadená sedla na jeho klín, že to již půjde« a pak z toho, že proti ní činil pohyby, prozrazující zjevně jeho pohlavní podráždění. K opodstatnění dalšího zákonného požadavku »uspokojení chtíčů« postačí pak již pouhé podráždění neb stupňování smyslného pudu. Dle toho jsou dány všechny podmínky § 128 tr. zák. a měl býti proto obžalovaný uznán vinným zločinem ve smyslu tohoto zákonného ustanovení. Násilné uvedení napadené do stavu bezbrannosti jest vzhledem k tomu, co shora řečeno, jen částí skutkové podstaty § 128 tr. zák. a nemůže pro kvalifikování čin-

nosti obžalovaného dle § 93 tr. zák. přijíti již v úvahu, zvláště když cele jeho jednání bylo jednotné, týmž úmyslem se nesoucí. Naproti tomu není odůvodněna zmateční stížnost státního zastupitelství, pokud, uplatňujíc důvod zmatečnosti § 281 čís. 10 tr. ř., domáhá se odsouzení obžalovaného i pro přestupek dle § 516 tr. zák. v konkurenci se zločinem dle § 128 tr. zák. Třeba že jest zjištěno, že celý výstup udál se v poledních hodinách na veřejné silnici, tudíž na místě všeobecně přístupném, nelze tvrditi, že trestný čin obžalovaného zavdal bezprostředně sám příčinu k veřejnému pohoršení, poněvadž v bezprostřední blízkosti nebylo dle zjištění nalézacího soudu nikoho, kdo by k trestnému činu obžalovaného byl přihlížel a tak byl býval pohoršen.

Čís. 317.

Předražování. O tom, zda cena jest zřejmě přemrštěna, rozhoduje lichevní soud dle volného uvážení všech okolností.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1920, Kr I 560/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudu v Praze ze dne 20. května 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem dle § 20, odst. 1 čís. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Pokud jde o výtku nesprávného právního posouzení dle § 281 čís. 9 a) tr. ř., sluší především poukázati na zásadní předpis § 17 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n., dle něhož o tom, je-li cena zřejmě přemrštěna, rozhoduje soud lichevní dle volného uvážení všech okolností. Motivy zákona poukazují k tomu, že předpisem tím odstraněna byla vada, zaviněná t. zv. teorií pořizovacích nákladů, aniž se jest obávati, že stalo se to v neprospěch obviněného, ježto dnes po pětiletých válečných zkušenostech možno s plnou jistotou tvrditi, že každý nabyt dostatečného rozhledu a znalosti, by posoudil, co jest cena zřejmě přemrštěna. Již tím ustupuje výpočet nákladů pořizovacích co do svého významu a odebírání se půda pokusu brojiti proti výroku, že cena požadovaná byla zřejmě přemrštěná, kritikou jednotlivých položek tohoto rozpočtu. Proto nelze vůbec z hlediska § 281 č. 9 a) tr. ř. přikládati váhy tvrzení zmateční stížnosti, že výpočet nákladů na zpracování 6 korců půdy jest příliš nízkým, a že čítaná cena semena jetelového nevyhovuje skutečným poměrům a že soud nedbal jiných nutných vydání, nehledíc k tomu, že stěžovatel při hlavním přelíčení dotyčných vyšších pořizovacích nákladů neuváděl. Ani výtku, že rozsudek vypočítává zisk stěžovatelův jen při jedné plodině, nepřihlížeje k celkovému stavu hospodářství a eventuelní